

Conducători care slujesc

Sabat după-amiază

**Textul de memorat: „Și aruncați asupra Lui toate _____
voastre, căci El Însuși _____ de voi.” (1 Petru 5:7)**

Cercetările pe tema creșterii bisericilor relevă aproape fără nicio excepție importanța conducerii eficiente. Conducătorii eficienți își iau viziunea de la Dumnezeu și din Cuvântul Său și le oferă tuturor credincioșilor posibilitatea de a-și pune la lucru darurile spirituale, în scopul împlinirii misiunii Evangheliei.

Să conduci o biserică este o mare provocare. Cei care se ocupă de conducerea unei biserici fac, în majoritatea lor, activitate de voluntariat, rupându-și din timpul lor deja aglomerat. Iar uneori, pot lua decizii care îi nemulțumesc pe alții. Ei trebuie să facă față la diferite situații. Mai mult, conducătorul creștin eficient trebuie să fie profund spiritual. Și să nu uităm că Petru le scrie credincioșilor care treceau prin încercări. În aceste circumstanțe, conducătorul bisericii este în mod special vulnerabil. Atunci, cine este în măsură să îndeplinească o asemenea misiune?

În 1 Petru 5:1-10, Petru trece la subiectul conducerii creștine de la nivelul bisericii locale. El amintește aici câteva calități esențiale necesare conducătorilor locali, dar și credincioșilor, în egală măsură. Sfaturile sale sunt la fel de relevante astăzi ca și în vremea sa.

SUPLIMENT PENTRU DISCUȚIA ÎN GRUPE

ÎNTREBĂRI ȘI SUGESTII PENTRU PĂRTĂȘIE

1. Bun venit la studiu fiecărui membru al grupei Școlii de Sabat și mușafirilor!
2. Pregătiți-vă să împărtășiți în grupă un răspuns primit la rugăciune în cursul săptămânii.
3. Pregătiți-vă să povestiți ceva ce ați trăit sau auzit săptămâna trecută! Ce semnificație credeți că are evenimentul respectiv pentru dumneavoastră personal, pentru biserică și pentru lume?
4. Să ne rugăm pentru persoanele de pe lista noastră de rugăciune:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

13 mai – **dar ADRA (colectă)**

SUPLIMENT PENTRU DISCUȚIA ÎN GRUPE

ÎNTREBĂRI PENTRU DEZBATERE

	EXPLICAȚIE	APLICAȚIE
1	Ce roluri îndeplineau conducătorii în biserica primară?	Care sunt rolurile pe care le îndeplinesc astăzi conducătorii în biserica locală?
2	Ce sfaturi le dă Petru prezbiterilor cu privire la motivațiile slujirii în biserică?	De ce, în prezent, unii credincioși înzestrați ezită sau refuză să slujească?
3	Ce model de conducători sugera Petru și de unde se inspirase?	În mod practic, ce înseamnă pentru prezbiteri: „făcându-vă pilde turmei”?
4	Cu ce anume îi sfătuia Petru pe tineri să se împodobească?	Înseamnă smerenia a ne lăsa înjosiți și umiliți de oricine, oricând? De ce?
5	Cu ce îl compară Petru pe Diavol și ce semnificație reală are aceasta?	Cum ne putem păstra credința, rezistând până la sfârșit, indiferent de problemele cu care ne confruntăm?

SUGESTII PRACTICE

1. Ce lucru practic puteți învăța din acest studiu și cum îl veți aplica?
2. Care este planul misionar al grupei voastre? Discutați continuarea lui sau, dacă nu aveți unul, alcătuiți-l!
3. În timp ce ascultați sau vizionați vestea misionară pentru Sabatul acesta, culegeți eventuale idei misionare pe care să le aplicați!

Știrea misionară video poate fi descărcată și vizionată accesând una dintre următoarele adrese de internet: resurse.adventist.pro (secțiunea „Școala de Sabat”) sau YouTube (canalul „Școala de Sabat”).

- 1. Ce ne descoperă următoarele versete despre problemele bisericii primare și despre rolul îndeplinit de conducătorii ei? Faptele 6:1-6; 14:23; 15:6; 1 Timotei 5:17; 1 Petru 5:2.**
-
-

Convertirea unui mare număr de oameni și intrarea lor în biserică sunt mari binecuvântări de la Dumnezeu. Dar, cum ne dovedește experiența primilor creștini, creșterea rapidă poate crea probleme.

Primele cinci capitole din cartea Faptele apostolilor ne relatează că Duhul Sfânt a călăuzit biserica și că mulți oameni s-au convertit la creștinism. Faptele 6:1-6 ne prezintă efectul: colectivul a devenit numeros și, ca atare, dificil de condus. Pentru a gestiona activitatea zilnică a bisericii, era necesară punerea în funcțiune a unui sistem de organizare.

Problema care a scos la iveală această lipsă de organizare a fost legată de un act de discriminare. Cei din grupul vorbitorilor de limba greacă s-au plâns că văduvele lor erau „trecute cu vederea” la distribuirea zilnică a alimentelor. Decizia a fost desemnarea unui grup de oameni, diaconii, care să-i ajute pe cei doisprezece apostoli la administrarea resurselor bisericii.

Biserica primară, este adevărat, era condusă de Duhul Sfânt într-un mod deosebit. Observăm totuși că, și în acele condiții, a fost nevoie de stabilirea unui sistem de organizare. Un grup esențial de conducători ai bisericii, necesar încă de la început, a fost cel al prezbiterilor, care erau desemnați pentru fiecare biserică locală. Pavel și Barnaba au rânduit astfel de prezbiteri la conducerea grupelor noi de creștini în misiunea lor de răspândire a Evangheliei (Faptele 14:23).

În biserica creștină primară, prezbiterii, în calitate de conducători ai unei biserici locale, îndeplineau rolul de instructori pentru noii convertiți. De asemenea, predicau și aveau grijă să fie luate măsurile necesare pentru bunăstarea bisericii (Faptele 15:6; 1 Timotei 5:17; 1 Petru 5:2).

Ce poți face în mod concret pentru a colabora mai bine cu conducătorii bisericii locale, chiar dacă nu ești întotdeauna de acord cu deciziile luate?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să recunoască faptul că smerenia este elementul esențial al conducerii și slujirii eficiente.

La nivelul sentimentelor: Să aprecieze spiritul de smerenie și de slujire iubitoare, exemplificat de Isus, și să dorească să îl manifeste și ei.

La nivel practic: Să accepte îndemnul de a se smeri sub mâna tare a lui Dumnezeu pentru ca El să-i poată folosi în lucrarea Sa, în mod eficient.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Conducerea creștină eficientă

- A. Ce spirit și atitudine generală aștepta Petru din partea conducătorilor bisericii?
- B. Care sunt cele două roluri pe care el le cerea să le îndeplinească? (Compară cu Faptele 20:28.)

II. Sentimente: Chemarea la smerenie și la slujire

- A. Care sunt cele trei atitudini recomandate de Petru prezbiterilor, în 1 Petru 5:2,3?
- B. Ce atitudine dorea Petru să aibă toți cititorii săi (1 Petru 5:5,6)?

III. Practic: Să ne smerim sub mâna tare a lui Dumnezeu

- A. Cum pot îmbina conducătorii bisericii conducerea prin slujire cu activitatea de supraveghere?
- B. Cum îi sfătuiește Petru pe tinerii din biserică să se poarte față de cei în vârstă (1 Petru 5:5)?

Rezumat: Prezbiterii au rolul de păstori (pastori) și de supraveghetori (episcopi) în biserici. Petru face apel la un spirit de smerenie și de slujire atât din partea conducătorilor, cât și din partea tuturor credincioșilor, fie ei tineri sau bătrâni. Dumnezeu îi va înălța la vremea Lui pe cei care se smeresc sub mâna Sa tare.

2. Citește 1 Petru 5:1-4. Cu ce motivații trebuie să-și îndeplinească prezbiterii rolurile în biserică?

În introducerea la sfaturile pentru prezbiteri, Petru precizează că el însuși este prezbiter ca și ei, dar și martor al patimilor lui Hristos și părtaș al slavei care urmează să fie descoperită. În felul acesta, el subliniază o primă calitate pe care trebuie să o aibă un prezbiter: să înțeleagă importanța suferințelor lui Hristos pentru noi și a speranței pe care El ne-o dă.

Petru aseamănă rolul unui prezbiter cu cel al unui păstor care are grijă de turmă. Compararea bisericii cu o turmă sugerează faptul că uneori credincioșii se pot rătăci și, de aceea, au nevoie de un păstor care să-i aducă înapoi la turma lui Dumnezeu și să-i ajute să acționeze în armonie cu ea. De asemenea, prin purtarea sa smerită, prezbiterul este un model de viață creștină.

3. Ce avertizări le fuseseră date în Vechiul Testament păstorilor turmei lui Dumnezeu? Ieremia 10:21; Ezechiel 34:8-10; Zaharia 11:17.

O misiune importantă a conducătorilor creștini este aceea de a avea față de membrii bisericii răbdarea unui păstor pentru oile lui. Prezbiterii trebuie să-i adune cu tact la închinare și la acțiunile de a duce vestea bună despre Isus și despre mântuire la cei care vor să o cunoască.

De asemenea, Petru notează că prezbiterii trebuie să supravegheze biserica de bunăvoie, nu de silă. Nu este ușor să găsești oameni dispuși să accepte misiunea de a conduce o biserică, lucru evident mai cu seamă când, periodic, biserica își desemnează slujitorii. Pentru o bună funcționare, biserica are nevoie de persoane care să îndeplinească diferite slujbe. Mulți ezită să accepte slujbe de conducere. Un motiv pe care îl invocă este faptul că acestea consumă un timp considerabil, iar ei au deja programul foarte aglomerat. Alții se simt insuficient pregătiți. Cu toate acestea, Petru ne sfătuiește ca, dacă suntem solicitați, să ne asumăm astfel de slujbe.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: 1 Petru 5:5,6,10.

Biserica are nevoie de conducători buni care să-și îndeplinească eficient rolul de îngrijire și de supraveghere. Pentru aceasta, ei trebuie să fie smeriți, dispuși să slujească și gata să fie un exemplu pentru alții, nu niște dictatori. Prezbiterii sunt chemați să manifeste acest spirit de slujire. Tinerii sunt chemați să se supună acestui tip de conducători. Și toți primesc porunca de a fi împodobiți cu smerenie. Biserica în care se manifestă un spirit de smerenie și de slujire va fi întărită și va fi făcută neclintită, fiindcă Dumnezeu o va înălța înaintea oamenilor.

Biserica primară avea o structură organizatorică minimă. La început, a fost condusă de apostoli, însă, crescând rapid într-un timp scurt, capacitatea lor de a o administra eficient a fost depășită. Faptele 6:1-6 ne prezintă prima tentativă de a desemna conducători suplimentari, astfel încât răspunderile să fie împărțite și să fie îndeplinite mai eficient. Ulterior, acești conducători au fost numiți „diaconi”, adică oameni care au grijă de nevoile altora (*diakonoii*). După aceea, apostolii au constatat că fiecare biserică locală avea nevoie de conducători spirituali (Faptele 14:23; Tit 1:5). Ei au devenit cunoscuți sub numele de prezbiteri (*presbyteroi*) – cu sensul propriu de „bătrâni”, oameni în vârstă și cu experiență. Apostolii erau conducători itineranți, în vreme de prezbiterii erau conducători ai bisericii din locul respectiv. Potrivit cu Faptele 15, aceste două categorii s-au întrunit pentru prima oară cu ocazia adunării din Ierusalim.

Activitate și discuție introductivă: Citiți în grupă Faptele 20:17,18,28-31. Comparați cerințele enumerate de Pavel cu cele arătate de Petru. Ce roluri menționează ambii apostoli? Ce ne spune aceasta despre terminologia folosită?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

În 1 Petru 5:1-3, sunt utilizați trei termeni speciali pentru conducătorii

4. Ce principii esențiale ale conducerii creștine găsim în 1 Petru 5:3?

În grecește, cuvântul-cheie din 1 Petru 5:3 este *katakuriueontes*. El apare și în Matei 20:25 și înseamnă „a stăpâni ca domn”, „a domni” peste cineva. Prin urmare, pentru a reflecta mai bine cuvintele lui Isus din Matei 20:25, sfatul din 1 Petru 5:3 ar putea fi tradus astfel: „... nu ca și cum ați domni peste cei ce v-au căzut la împărțeală.”

Versetele anterioare (22, 23) ne oferă detalii legate de contextul în care a rostit Isus cuvintele din Matei 20:24-28. Mama lui Iacov și a lui Ioan a venit la Isus cu cererea ca, în Împărăția Sa, fiii ei să stea unul la dreapta, iar celălalt la stânga Lui.

„Isus S-a purtat blând cu ei și nu le-a muștră egoismul, când căutau să fie așezați mai presus de frații lor. El le-a citit inimile și a cunoscut profunzimea atașamentului lor față de El. Iubirea lor nu era doar un sentiment omenesc. Deși pervertită de egoismul naturii omenesci prin care se manifesta, ea era o revărsare din izvorul iubirii Sale răscumpărătoare. El nu voia să o mustre, ci să o adâncească și să o curățească.” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 467 (548)

Isus le-a explicat că nu El, ci Tatăl Său avea să stabilească cine să ocupe acele poziții de onoare. Apoi, a adăugat că Împărăția Sa se deosebea de împărățiile pământului printr-un element-cheie: prin tipul de conducător. Cel care dorea să fie mai-mare în Împărăția al cărei Împărat era El trebuia să slujească, fiindcă în Împărăția Sa conducătorii aveau să fie ca El: „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să l se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (vers. 28).

Petru îi cheamă astfel pe conducătorii bisericii la același ideal: la supunerea și lepădarea de sine demonstrate de Isus.

Citește Filipeni 2:4-8. Ce sfaturi asemănătoare dă Pavel aici? Cum putem face ce ne sfătuiește el?

bisericii – prezbiteri, păstori și episcopi –, ultimii doi având formă verbală. Aceiași termeni apar și în Faptele 20:28. Primul, „prezbiteri”, a fost deja explicat. Denumirea aceasta era utilizată, în general, pentru conducătorii bisericii locale. În Vechiul Testament, „bătrânii” slujeau ca sftnici și judecători ai poporului. În biserica din Noul Testament, prezbiterii trebuiau să aibă anumite calități pentru a fi lideri spirituali (1 Timotei 3:1-7; Tit 1:6-9). Petru precizează că era „un prezbiter ca și ei” (*sympresbyteros*), identificându-se astfel cu ei (1 Petru 5:1).

Al doilea și al treilea termen indicau fiecare câte un rol și apar la forma verbală. „Păstoriți” (*poimainō*, 1 Petru 5:2) indică rolul de îngrijire și este echivalent cu rolul pastorului. „Păstorul” (*poimēn*) este omul care duce turma la pășune. În 1 Petru 2:25, Isus este numit „Păstorul sufletelor noastre”. În 1 Petru 5:4, este numit „Păstorul cel mare” (*archipoimēn*), fapt ce arată că pastorii și prezbiterii se află sub autoritatea și îndrumarea Sa. Evrei 13:20 îl numește pe Isus „marele Păstor al oilor”, iar El a spus despre Sine că este „Păstorul cel bun” (Ioan 10:11,14), dându-Se exemplu altora.

Celălalt termen utilizat de Petru este *episkopeō*, tradus cu „este sub paza” (1 Petru 5:2) sau „supraveghind-o” (NTR). El indică rolul de supraveghere sau administrare. În 1 Petru 2:25, Isus este numit Episcopul (*episkopos*) sufletelor noastre. Nu ne surprinde atunci îndemnul dat credincioșilor în Evrei 13:17: „Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre ca unii care au să dea socoteală de ele.”

Comentariu biblic

I. Calitățile conducătorilor eficienți ai bisericii

(Revedeți împreună, în grupă, 1 Petru 5:1-4.)

Fiind el însuși prezbiter, Petru le cere prezbiterilor: (1) să păstorească turma de bunăvoie, nu din obligație; (2) s-o păstorească cu râvnă, nu pentru un câștig financiar; și (3) s-o păstorească cu lepădare de sine, nu ca niște stăpâni, ci fiind niște exemple pentru ea.

De discutat: În ce situații a ilustrat Isus, Marele Păstor, aceste trei cerințe?

II. Sfaturi pentru credincioși

(Revedeți împreună, în grupă, 1 Petru 5:5-7.)

Societatea în care trăia Petru era foarte stratificată. Elita conducătoare ocupa vârful ierarhiei. Pe treptele inferioare, se aflau diferite clase de oameni, iar pe ultima erau sclavii. Smerenia era atitudinea pe care trebuiau să o aibă cei de rang inferior față de cei de rang superior. Cuvântul grecesc pentru „smerenie” are sensul de atitudine a celui umil, neînsemnat, slab, sărman, și era utilizat în legătură cu oamenii care nu aveau un statut bun și autoritate în societate. În afara iudaismului și creștinismului, era asociat cu oamenii de rang inferior, iar smerenia nu era considerată a fi o atitudine potrivită pentru oamenii liberi.

5. Ce sfat al lui Petru este surprinzător, dat fiind contextul și timpul în care l-a scris? 1 Petru 5:5-7

În Biblie, smerenia este privită altfel decât în societatea în care a trăit Petru. El citează din Proverbele 3:34, un verset citat și în Iacov 4:6. În Vechiul Testament, o parte a lucrării lui Dumnezeu a constat din doborârea trufiei celor mari și puternici (Isaia 13:11, 23:9; Iov 40:11).

Smerenia este atitudinea adecvată a omului înaintea lui Dumnezeu (1 Petru 5:6), dar și conduita creștinului față de frații de credință ar trebui să fie caracterizată de smerenie și nu de mândrie (vers. 5).

Toți creștinii, inclusiv conducătorii bisericii, știu că sunt niște păcătoși mântuiți prin harul lui Dumnezeu. De aceea, suntem cu toții egali și ar trebui să stăm smeriți în fața Domnului. Și în relațiile cu ceilalți, și îndeosebi în relațiile cu cei din subordinea noastră, ar trebui să dăm dovadă de smerenie. Sigur că oricine poate fi smerit înaintea lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Și sigur că este relativ ușor să fim smeriți față de cei superiori nouă, față de cei cu autoritate peste noi, față de „mai-marii” noștri. Însă testul suprem de smerenie este modul în care ne raportăm la cei subordonați nouă, la cei care nu au nicio putere asupra noastră. La această smerenie se referă Petru aici.

Ce mesaj al jertfei de la Golgota și ce semnificație a ei ar trebui să ne ajute să rămânem mereu smeriți?

Tinerilor li se cere să respecte autoritatea celor mai în vârstă, în același spirit, de a acorda prioritate intereselor altora. Supunerea despre care vorbește Petru este de același fel cu aceea la care s-a referit în sfaturile sale anterioare (vezi 1 Petru 2:13 – 3:7).

În final, toți sunt îndemnați să fie împodobiți cu smerenie în relațiile dintre ei, în armonie cu sfatul din 1 Petru 3:10-12, bazat pe Proverbele 3:34. În perspectiva faptului că Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har, toți sunt sfătuiți să se smerească înaintea Domnului și să aștepte ca El să-i înalțe, la vremea Lui. Cu toate că la data aceea, ca și astăzi de altfel, smerenia era în general asociată cu sărăcia și cu statutul social inferior, credincioșii nu au motive de îngrijorare. Trebuie să-L lase pe Dumnezeu să se îngrijească de bunăstarea lor, fiindcă Îi pasă de ei și este demn de încredere.

De discutat: Practic, cum mă pot „împodobi” cu smerenie în relațiile cu semenii mei?

III. Viața pe teritoriul Diavolului

(Revedeți împreună, în grupă, 1 Petru 5:8-11.)

Dumnezeu îngrijește de noi, dar să nu uităm că trăim pe teritoriul dușmanului. De aceea, trebuie să fim treji și să veghem, fiindcă potrivnicul nostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu flămând, care „caută pe cine să înghită”. Leii își urmăresc prada pe furiș. Ei ies din ascunzătoare doar când trec la atac. Dacă nu suntem vigilenți, dacă nu suntem lucizi și stăpâni pe noi înșine pentru ca nimic să nu ne împiedice capacitatea de a ne ruga, nu putem fi conștienți de pericol. În afară de faptul că suntem sfătuiți să fim treji și să veghem, suntem îndemnați și să ne împotrivim lui „tari în credință”.

Petru le reamintește cititorilor săi că nu sunt singurii care înfruntă mânia dușmanului, întrucât „și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi”. Dar, conchide el, „după ce veți suferi puțină vreme”, Dumnezeul oricărui har „vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți”. Tăria nu se găsește în noi, ci în Dumnezeul care ne-a chemat la slava Sa veșnică.

De discutat: Satana (balaurul) este mâniat mai ales pe acei oameni din timpul sfârșitului care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus (Apocalipsa 12:17).

După cum am văzut mai înainte, Petru și-a scris prima epistolă în contextul diferitelor încercări prin care treceau creștinii. Pentru cititorii lui, marea luptă nu era un subiect teologic abstract, ci o experiență reală personală, cum pentru mulți dintre noi nu este (deocamdată cel puțin).

6. Citește 1 Petru 5:8-10 și Apocalipsa 12:7-9. Ce aflăm din aceste pasaje despre originea răului și despre lucrarea lui Satana în lumea noastră?

În Apocalipsa, forțele binelui sunt conduse de Isus, numit și Cuvântul lui Dumnezeu, Împăratul împăraților și Domnul domnilor (Apocalipsa 19:13,16). Forțele răului sunt conduse de Diavol, numit și Satana, înfățișat printr-un balaur (Apocalipsa 12:7-9; 20:7,8). Producțiile media populare și chiar unii creștini neagă existența lui Satana, dar, în realitate, el este o ființă puternică ce are numai intenții rele pentru noi. Cu toate acestea, avem o veste bună: în final, el va fi distrus (Apocalipsa 20:9,10).

Petru nu diminuează pericolul reprezentat de Satana. El îl aseamănă pe Diavol cu un leu care răcnește și caută să înghită pe cât mai mulți posibil (1 Petru 5:8). De asemenea, apostolul le spune cititorilor săi că suferința se va sfârși, iar ei vor primi slava cea veșnică la care au fost chemați (1 Petru 5:10).

7. Recitește 1 Petru 5:10. Ce adevăr ne transmite Petru aici?

Nu știm prin ce fel de încercări treceau cititorii lui Petru atunci, dar vedem că afirmațiile sale sunt pline de speranță. Da, Diavolul este real. Lupta este reală și suferințele noastre sunt reale. Dar „Dumnezeul oricărui har” l-a înfrânt pe Diavol. De aceea, oricât de mult am suferi, putem rămâne credincioși, până la moarte chiar (Evrei 11:13-15) – biruința ne este asigurată datorită lui Isus!

Cum ne putem păstra credința, rezistând până la sfârșit, indiferent de problemele cu care ne confruntăm?

Ca soldați ai lui Hristos, trebuie să fim treji și vigilenți. Cum pot trăi ca soldat al lui Dumnezeu pe teritoriul inamicului?

Întrebări

1. Ce spirit manifest în relațiile cu alții (cu conducătorii spirituali, tinerii, membrii bisericii în general)?
2. Ce pași să urmez pentru a fi treaz și a veghea? Ce pot face pentru a recunoaște metodele Diavolului? Cum să veghez în rugăciune?

3. APLICAȚIA

Biserica de astăzi are o organizare mai complexă decât biserica primară. Aceasta este impusă de complexitatea vieții de biserică și a existenței în lume. În biserica de atunci, a fi prezbiter era totuna cu a fi pastor sau episcop, atribuțiile erau, în general, aceleași (vezi 1 Timotei 3:1,2; Tit 1:7; 1 Petru 2:25). Ceilalți lideri spirituali erau apostolii și diaconii, deși se pare că diaconii se ocupau mai mult de nevoile materiale și practice ale bisericii, în vreme ce apostolii și prezbiterii aveau mai degrabă roluri spirituale și religioase (Faptele 6:1-4; 15:2,4,6,22,23; 16:4; 1 Timotei 5:17).

Întrebări pentru meditație

1. Care este fundamentul sistemului reprezentativ al organizației bisericii și la ce principii biblice face trimitere?
2. Din ce motive putem avea încredere că Dumnezeu a oferit neîntreput îndrumare cu privire la conducerea bisericii Sale? Cât de preocupat este Isus, Marele Păstor, de conducerea turmei Sale în siguranță?

4. ACTIVITATE

Cere-le membrilor grupei să citească 1 Timotei 5:17 și Evrei 13:7,17. Discutați despre ce puteți face ca grupă pentru a le arăta conducătorilor spirituali ai bisericii că îi susțineți și îi apreciați. Faceți planuri pentru a pune în practică cel puțin o idee.

Și, pentru că sunt mulți membri ai bisericii care nu știu foarte bine cum este organizată biserica noastră, ați putea să prezentați, din *Manualul Bisericii*, modul în care se stabilesc conducerea și autoritatea în Biserica Adventistă pentru a-i ajuta să cunoască mai bine acest proces și modul în care funcționează biserica. Apoi, propune grupei ca, în această săptămâ-

O frumoasă ilustrare a conducerii prin slujire găsim în viața lui Isus, la ultima Sa Cină. Atunci, El era pe deplin conștient că este Fiul lui Dumnezeu și că urma să Se întoarcă la Tatăl (Ioan 13:1). În timpul cinei, a spălat picioarele ucenicilor. La fiecare ocazie de spălare a picioarelor, urmașii lui Isus repetă gestul Său; ei își aduc aminte unul altuia că a fi conducător în Împărăția lui Isus înseamnă a fi slujitor. Ucenicii au ținut minte acest act al umilinței toată viața lor, mai ales după ce și-au dat seama cine era Isus cu adevărat. Și desigur că Petru l-a avut în minte atunci când i-a îndemnat pe conducătorii bisericii să nu păstorească turma lui Dumnezeu ca niște stăpâni, ci „împodobiți cu smerenie”.

„Când a consimțit să devină om, Hristos a manifestat o smerenie care le uimește pe ființele inteligente cerești. Actul acceptării de a fi om n-ar fi fost o umilință dacă n-ar fi fost realitatea preexistenței înălțate a lui Hristos. Noi trebuie să ne deschidem mintea ca să înțelegem că Hristos a pus deoparte haina împărătească, coroana regală, poziția Sa înaltă și Și-a acoperit natura divină cu natură umană, ca să-l poată întâmpina pe om la nivelul la care se afla și pentru a le aduce oamenilor puterea morală de a deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Smerenia și blândețea care au caracterizat viața lui Hristos se vor manifesta în viața și caracterul celor care trăiesc cum a trăit Isus.” – Ellen G. White, *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 81 (15 martie)

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Proverbele 29 – Eclesiastul 4

1. Ce se întâmplă când se ceartă un înțelept cu un nebun?
2. Cum sunt dezmierdările și frumusețea?
3. Ce îndeletnicire era considerată „plină de trudă”?
4. La ce concluzie a ajuns înțeleptul cu privire la tot ce face Dumnezeu?

Profeți și regi, capitolul 19

5. Ce nu trebuie să facă oamenii atunci când Domnul dă o lucrare de făcut?

